

opnaa, idet vi af praktiske Hensyn, og af Hensyn til Befolkningen, vil have Sektionsinddelingen, idet Sektionsledernes Instruksur kan gaa ud paa, at de skal afgøre disse Sager. Jeg kan slet ikke forstaa, at nogen kan have noget andet Syn herpaa end dette, at hvis man paa denne Maade faar afgjort de Tusinde Sager, aflaster man derved den øverste Ledelse for disse Sager, og hvis de Herrer ikke vil have Sektionerne, men Distrikterne, saa maa de Tusinde Sager først op til Distriktscheferne og igen sendes tilbage. Det bliver et dobbelt Skriveri med Hensyn til Sager, som muligvis kunde have fundet deres Afgørelse allerede nede hos Sektionslederne. Jeg forstaaar slet ikke, at Forholdet kan være anderledes. Det bliver en Frem- og Tilbage-Ekspedering af utallige Smaasager, som kunde have været afgjorte meget lettere, og jeg tror, at Aanden i hele Jernbaneetatens vil blive meget bedre, naar Funktionærer og Embedsmænd ser, at man har den Tillid til dem, at man lægger Afgørelser, som de ikke hidtil har haft, i deres Hænder. Jeg tror, at dette, at Folk faar Ansvar for Afgørelser ved at faa Lejlighed til at træffe dem, styrker og forøger deres Bevidsthed om, at de staaar i Stillinger, hvor de virkelig kan komme til at svare til ikke saa lidt. Lad saa ogsaa gaa, at en Afgørelse af enkelte Sager i Jylland kan falde lidt anderledes ud end tilsvarende Sager paa Sjælland. Alt det kan rettes, det spiller i Virkeligheden ikke nogen stor Rolle, og det vil svinde, efterhaanden som Instruksurerne for de paagældendes Handlemaade specificeres i Henhold til de indvundne Erfaringer; saa vil hele dette Apparat ogsaa nok virke godt.

Naar jeg saa kommer til Bekostningsspørgsmaalet, maa jeg sige, at det forbavser mig, at de Herrer virkelig argumenterer ud fra disse Tal, som findes i den Skrivelse, der er fremskaffet ved en Henvendelse til Ministeriet. Det forekommer mig, at enten har de læst Tallene, som en vis Mand læser Bibelen, eller ogsaa har de ikke den „kundskabsfyldte Uvidenhed“, som nogle af os har, og som gør, at vi læser Tallene paa en lidt anden Maade. Hvis jeg skal se paa disse Tal, kan jeg tumle med dem og stille dem op paa forskellig Maade, men jeg kommer stadig til det Resultat, at de er misvisende, at det, det ærede Mindretal vil bygge paa, kan man ikke bygge paa, fordi Tallene, naar man ser rigtigt paa dem,

giver et andet Resultat. Lad mig først se saaledes paa dem, at jeg gaar ud fra, at Generaldirektionens Tal er rigtige. Lad mig — under al fornøden Reservation — sætte, at de er det. Saa siger man altsaa, at tre Distrikter vil koste 552,000 Kr., og Sektionerne vil koste 375,000 Kr.; det er en uhyre Sum, og det er saa meget mere, end man nu giver. Men saa kommer Mindretallet og foreslaar Oprettelsen af 6 Distrikter. Nu skal jeg regne med det mindste Tal. Generaldirektøren siger ganske vist, at et Distrikt koster 200,000 Kr.; jeg skal gaa ned til 184,000 Kr., da Tallet 200,000 Kr. er for stort, efter som man regner med dobbelt Signalinspektion og med mere til Telegrafstjenesten, end man behøver. Saa faar de Herrer, hvis man da skal følge dem, en Bekostning af 1,104,000 Kr. eller 177,000 Kr. mere, end vort kostbare Forslag koster. Man kan jo nemlig ikke oprette Distrikter uden Penge, medens derimod Sektionsinddelingen efter vor Mening ikke medfører større Udgifter, fordi vi tager de Embedsmænd, vi har ude omkring, men det kan ikke ske med Distrikterne. Ser jeg imidlertid lidt nærmere paa Tallene, er det mig ikke muligt at se, hvorledes Generaldirektionen kommer til Tallet 576,000 Kr. som det, de nuværende Kredse med Personale koster. Tager man Tallene fra de foreliggende Budgetter, faar jeg 707,000 Kr. — jeg regner rundt og kaster nogle faa Hundrede Kroner bort —, og da Udgifterne til Flertallets Forslag efter Generaldirektionens Opgivende er 775,000 Kr., faar jeg, hvis jeg regner med dette, kun en Forskel af 68,000 Kr. Hvis jeg altsaa gaar ind paa, at Udgiften til Flertallets Forslag virkelig er den, som Statsbanernes Generaldirektion angiver, bliver der kun en Merudgift af 68,000 Kr. Men atter her maa jeg sige, at det er mærkeligt, som man regner, for Generaldirektionen sætter uden videre Antallet paa Sektioner op. Man tager ikke det, som vi har tænkt os, ikke det, man nu har, men forøger Tallene fra 7 og 8, henholdsvis indenfor Baneafdelingen og Trafikafdelingen, til 14 og 10. Naar man saaledes uden videre forhøjer disse Tal, er det intet Under, at man kan naa til disse store Udgifter. Men i det hele taget maa jeg sige, at det er saa sin Sag at rette en Forespørgsel om, hvad det Forslag, Flertallets Medlemmer anbefaler, vilde koste, for der er i Virkeligheden intet Menneske, der kan besvare det Spørgsmaal rigtigt. Det er altsaa ikke underligt, at Besvarelsen kan blive